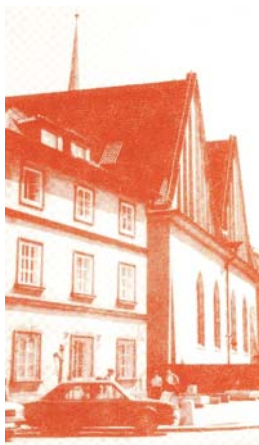

DOPIS MÉMU ČESKÉMU PŘÍTELI

Svědectví Pravé Víry

ALAN EYRE

DOPIS MÉMU ČESKÉMU PŘÍTELI

CO SE STALO S PŮVODNÍM EVANGELIEM?

Drahý Františku,

Bylo krásné číst ve Tvém dopise o všech těch udivujících změnách, které se udály ve Tvé zemi od mé poslední návštěvy. Velmi živě si pamatuji ten strach, podezřívání, tajnou policii, hru předstírání, kterou jsme všichni museli hrát, kdykoliv někdo z nás četl Bibli. A Bible byla jako oáza na poušti. Často jsi mi říkával, že výtisků Bible je mezi lidmi tak málo, že jejich cena je penězi neocenitelná.

A teď, jakoby kouzlem, ta obávaná hranice s jejími hlídači, pátracími reflectory a hroznými pastmi, kterou jsem vždycky překračoval se srdcem až kdesi v krku, zmizela. Je to skoro neuvěřitelné.

Ne, Františku, neočekávali jsme to. My bratři v Kristu, si rádi myslíváme, že se svou znalostí biblických proroctví dokážeme předvídat, co se ve světě přihodí, ale nikdo z nás si nikdy nemyslel, že marxismus a komunistické systémy na něm založené zmizí, jako by nikdy neexistovaly. A ještě k tomu tak rychle!

Ale, milý Františku, oba můžeme děkovat Bohu z celého srdce za tuto dramatickou změnu. Ty mu můžeš děkovat proto, že můžeš nyní svobodně a beze strachu číst Boží slovo, hledat v něm pravdu a pak ji hlásat kdekoli a jakkoliv podle toho, jak Ti bude velet svědomí. Já mu mohu děkovat proto, že Ti teď mohu otevřeně psát o věcech, které jsou drahé mému i Tvému srdci, a komunističtí cenzoři si nebudou mé dopisy nikam zakládat, aby Ti jimi později mohli způsobit spoustu obtíží.

Tím samozřejmě nechci tvrdit, že Tvoje země naráz vstoupila do zlatého věku osvícení a pravdy. Ani Ty ani já nejsme tak naivní, abychom mohli něčemu podobnému věřit. Hluboko ve své duši cítím, a můj pocit je podepřen samotnou Bibli, že na český národ teprve čekají temné a těžké časy, stejně jako čekají na všechny z nás. Písmo praví, že v posledních dnech před Kristovým příchodem přijdou „zlé časy“, a já jsem na ně připraven (**2.Timoteovi 3:1**).

Avšak dramatické změny roku 1990 vám nabízejí báječnou příležitost přehodnotit své postavení, pohlédnout na své dějiny a do svého vlastního srdce, a rozhodnout se pro Ježíše Krista, který je Cesta, Pravda a Život (**Jan 14:16**).

Přes dlouhou, čtyřicetiletou temnotu oficiální nevíry jsou Čechové v podstatě lidé zbožní. Víím, že jste hrdí na to, že už před šesti sty lety, dávno před tím, než se Luther, Zwingli a ostatní „reformátoři“ vůbec narodili, jste vy Češi povstali statečně na obranu Božího slova a vyšli do ulic Prahy, Tábora a Kutné Hory, abyste zabránili zkaženým a zkorumpovaným kněžím toto slovo vám vzít.

Zpět k době před Rostislavem

Řekl jsi mi, že teď, když se cítíš svoboděn, uděláš všechno proto, abys našel pravou Cestu. Věřím, že jsi upřímný, proto Ti píši tak dlouze. Chci Ti říci několik vážných pravd o dějinách Tvé země a o některých Tvých krajanech, kteří dělali totéž, co chceš dělat Ty. Oni jako Ty, hledali původní biblické křesťanské společenství. A já Ti chci ukázat, kam je to dovedlo. Pokud máš mysl otevřenou, upřímnou a ochotnou k modlitbě - tak jako oni - budeš je bez váhání následovat za každou cenu. Teď, když přestalo platit marxistické pojetí dějin, jsem si jist, že vás ve školách zase učí, že Rostislav byl velký kníže, který povolal Cyrila a Metoděje z Tesaloniky, aby přinesli křesťanství. To bylo v roce 860 po Kristu. Kdyby to tak bývalo opravdu bylo, české dějiny od té doby by byly docela jiné. Problém je ten, že během osmi set let před Rostislavem bylo původní křesťanské učení tak změněno a pokřiveno, že v době, kdy Cyril a Metoděj přišli na Moravu, to, co učili, nebylo vůbec pravé křesťanství. Podívejme se zpět na větší část tohoto období osmi set let, abychom si ukázali, co se vlastně stalo.

V prvním století po Kristu, během Novozákonního období, celá jižní hranice nynějšího Československa byla severní hranicí Římské říše. Je docela dobře možné - nemůžeme to brát dogmaticky, - že na sever od této hranice, na Moravě byli lidé, kteří se stali křesťany už v té době. Někteří z nich byli možná otroky, protože římské legie došly až k Trenčínu a zajaly mnoho mladých mužů a krásných dívek, aby je prodávaly po celé říši. Pavel hovoří o křesťanech, kteří byli otroky v Římě a o křesťanech kteří byli „barbaři“ (**Koloským 3;11**), to jest, hovořili podivnými jazyky, jakými se hovořilo za hranicemi Říma.

Víra těchto „barbarů“ z prvního století po Kristu byla vírou apoštolů, kteří doprovázeli Ježíše. Jak uvidíme, jejich víra byla daleko bližší původnímu biblickému učení než víra „ortodoxních“ misionářů, kteří přišli ke knížeti Rostislavovi. Jaká byla jejich víra? Jaká byla víra apoštolské církve?

Původní evangelium

Tyto otázky, milý Františku, lze s jistotou zodpovědět. Především je tu sama **Bible**. Její dochování je zázrak. Z milosti Boží je nyní dostupná v mateřském jazyce téměř každému člověku na zemi. Není tajnou knihou určenou pouze zasvěceným. Její učení je natolik jasné, že mu může rozumět každý, dokonce i dítě. Čtete ji s myslí nezaujatou a nakloněnou k modlitbě a jistě objevíte, čemu chce Bůh, abyste věřili, a co učil Ježíš a jeho učedníci. Jak Šalomoun ve Starém zákoně, tak Ježíš v Novém zákoně vám to jasně slíbili (**Přísloví 2:1-5; Jan 7:17**).

Zadruhé máme **Apoštolské vyznání víry**. I když neexistuje žádný rukopis této modlitby z doby, kdy apoštolově žili, Irenaeus ji formuluje v druhém století po Kristu, kdy ji kandidáti na křest po dlouhou dobu používali jako vyznání víry. Není pochyb o tom, že v době raného křesťanství, bylo toto vyznání víry považováno za původní vyznání, které zachovávalo základ apoštolské víry.

Jeho nejstarší forma vypadá takto: (V knize, D.F. Wright, „*What the First Christians Believed*“, a v Eerdmanově knize, *Handbook to the History of Christianity*, Tring, 1977, str. 96-121).

Věřím v Boha všemohoucího

a v Ježíše Krista, Syna Jeho jediného, Pána našeho, který se zrodil z Ducha svatého

a z Marie Panny,

za Pontia Piláta byl ukřižován a pohřben.

třetího dne vstal z mrtvých,

vstoupil do nebe,

sedí po pravici Otce

a odtud přijde soudit živé i mrtvé.

A v Ducha Svatého,

svatou církev,

odpuštění hříchů,

vzkříšení těla a život věčný.

Toto je víra podle Písma. Kdykoliv se od té doby křesťané snažili vrátit se K Bibli

jako základu své víry, toto je víra, kterou přijali.

Původní víra byla vědomě změněna

Bohužel, v době, kdy Cyril a Metoděj přišli obrátit Rostislava, deset z dvanácti výroků vyznání bylo zcela změněno. „Křesťanství“ které poznal Rostislav se vůbec nepodobalo biblickému křesťanství! Křesťanství Svaté říše římské, a většiny

dnešních praktikujících křesťanů na celém světě, není apoštolské, je „protikřesťanské“ (**1 Janův 2:18**). Je to „jiné evangelium“ než to, které hlásal Pavel. (**Galatským 1:6-7**). Podívejme se na změny:

- * „**Věřím v Boha všemohoucího**“ se změnilo na víru v tajemnou Trojici, jednoho Boha ve třech osobách.
- * „**Ježíš Kristus, Jeho jediný Syn**“ se změnilo na víru v Boha Syna, rovného Otci a stejně věčného.
- * „**Zrozen z Ducha Svatého a Marie Panny**“ se změnilo na „který se zrodil přede všemi věky“.
- * „**Ukřižován a pohřben**“ se změnilo na víru, že Ježíš po své smrti vešel do Ráje.
- * „**Vstal z mrtvých**“ se změnilo na myšlenku, že před svým vzkříšením „sestoupil do pekel a vysvobodil duše spravedlivých“.
- * „**Odtud přijde soudit živé i mrtvé**“ se změnilo na pohanskou víru, že naše nesmrtelné duše budou souzeny hned po smrti, a budou okamžitě buď odměněny v nebi nebo odsouzeny do pekelného ohně (nebo dočasně poslány do očistce, pokud jsme římskými katolíky).
- * „**Víra v Ducha Svatého jako Božskou moc**“ se změnila na myšlenku, že víra je možná jedině tehdy, když Třetí Božská Osoba vstoupí přímo a tajemně do našich srdcí.
- * „**Svatá církev**“ věřících se změnila na prohlášení, že pouze římská církev (či jiná velká církev) je spasitelná.
- * „**Odpuštění hříchů**“ Bohem, na základě vyznání učiněného Jemu, se změnilo na monstrózní středověký systém vyznání lidskému knězi, a odpuštění hříchů prohlášením tohoto lidského kněze.
- * „**Vzkříšení těla**“ se změnilo na víru v nesmrtelnost duše.
- * „**Život věčný**“ na zemi v Božím království se změnil na představu věčné blaženosti v nebi.

Proč tyto změny?

Jak se to mohlo stát? Proč bylo původní evangelium takto překrouceno? Apoštolově nás mnohokrát ve svých dopisech varují, že toto odpadnutí od pravé víry přijde (**2.Tes.2:3-4; 2.Timoteovi 4:3; 2.Petrův 2:1; Židům 18 atd.**).

Následující příklad ukáže, proč se to stalo. V 15. století, když ti, kdo v Čechách věřili Bibli, dostali tutéž otázku, „Proč bylo změněno původní evangelium?“,

odpověděli: Vidíte, že vzdělaní kněží, mniši a učenci následují Platóna a Aristotela, řecké filozofy do věčného hrobu, zatímco lidé prosté víry poslouchají Krista a jsou vedeni do světla pravdy.

A opravdu, Františku, byla to řecká filozofie a zařazení pohanských myšlenek o Bohu a lidské přirozenosti do křesťanství, co téměř úplně zničilo původní víru založenou na Bibli, víru, kterou učil Ježíš a jeho učedníci.

Dalším faktorem byla touha po moci. Když římský císař Konstantin dal křesťanství oficiální podporu a zrušil pohanství, mnoho „křesťanských“ vůdců se dostalo na vlivné pozice, získalo moc a bohatství. Ti pak učinili všechno pro to, aby si tuto moc a bohatství uchovali.

Doba temna

Vím, jak se každé české srdce zachvívá hrdostí, když stojí pod Myslbekovým mistrovským dílem na Václavském náměstí a vzpomíná na knížete, jehož dobrota a křesťanský duch jsou písněmi oslavovány po třicet generací v celé Evropě. Já sám jsem zpíval koledu „Dobry král Václav“ o vánocích od okamžiku, kdy jsem se naučil mluvit! A tuto hrdost ještě víc ospravedlňuje pohled na svíčky a květiny pod sochou, které připomínají všechny ty - většinou mladé lidi - kdo padli během dlouhých bojů za svobodu proti nacismu a komunismu, proti totalitě a tyranii.

Ale, můj milý Františku, co sv. Ludmila a sv. Albert, sv. Prokop a sv. Anežka, ty upjaté klášterní postavy, kterými Myslbek obklopil velkého krále?

Ty nám pravíš, že doba dobrého krále Václava byla skutečnou dobou temna v Evropě. Tito „svatí“ nebyli nikdy svatými v biblickém smyslu toho slova, to jest nebyli obyčejnými věrnými vyznavači Boží pravdy (**Římanům 1:7**). Byli to římskokatolictví „svatí“, hlasatelé všech těch pokřiveností, o kterých jsem se zmínil.

Nejen to, i když zemřeli před mnoha lety, a podle Bible „zemřeli a nejsou“, (**Žalm 49:20**) římská církev od té doby učí Čechy věřit, že jsou v nebi a přimlouvají se za národy v dobách krize.

Prostým faktem je, že po víc než tisíc let české země, stejně jako celá Evropa, jsou ovládány falešnou církví, která je křesťanská jen jména. Jak dobře víš, po většinu doby od LP 800 do LP 1800, tedy po tisíc let, vládl papež a svatý římský císař. Ano, často se hádali, ale vcelku se shodovali na tom, čemu lidé musí věřit a jak se mají modlit.

Bible považuje toto spojení mezi odpadlickou církví a světskou mocí za nesvaté a hříšné (**Jakub 4:4; Zjevení 18:2-10**). Apoštolově ve skutečnosti prorokovali vznik takové pokřivené křesťanské víry, která povede válku proti pozůstatkům pravých křesťanů věřících v poselství Ježíše Krista (**Zjevení 11:5-7; 12:10-11**). Nazývali tento systém „antikristus“ varovali před některými částmi jeho učení (**1 Janův 4:3; 2 Janův 7**) a naznačovali, že bude existovat až do dne, kdy je Ježíš Kristus zničí svým slavným příchodem (**2. Tesalonickým 2:8**).

V době Václava I, a po mnoho století po něm, každý upřímný muž nebo žena, který trval na tom, že si bude Bibli číst sám, v soukromí své ložnice, byl podezříván z kacířství vězněn, mučen a často upálen na hranici. Právě přede mnou leží jeden typický říšský dekret, který zcela nepokrytě praví, že „každý, kdo se v jakémkoliv domě...shromáždí za účelem náboženských obřadů, nebo kdo bude číst Bibli v obyčejném jazyce“, bude „proklet, vyloučen z církve a zabit“ - a jeho jazyk mu bude vytržen z úst rozžhavenými kleštěmi - oním hrozným způsobem typickým pro Svatou inkvizici („Edict of Faith“, v knize C. Roth, *The Spanish Inquisition*, New York, str 76).

Zapomenutí hrdinové

Československo zrodilo mnoho hrdinů. Já si ale myslím, milý Františku, že vaši největší hrdinové jsou zapomenuti - záměrně zapomenuti oficiální politikou římskokatolických vládnoucích tříd. Je to bezpočet odvážných mužů a žen, kteří se vystavovali nebezpečí a dokonce obětovali své životy při věrném zachovávání pravého biblického křesťanství během dlouhých staletí papežského temna. Chci Ti říci o některých z nich, protože věřím, že jsou to praví svatí českých dějin, milující lidé, lidé pokorné víry a téměř neuvěřitelné odvahy. Jejich víra je mou vírou a vírou mých bratří po celém světě. Pokud jde o jejich odvahu, nevím, co mám říci. Té se můžeme jenom obdivovat.

Vrať se ve své mysli zpět do 13. století. Pokus se představit si **tu dobu**, kdy Přemysl I a Václav I byli nejmocnějšími evropskými panovníky a ‚zlatá Praha‘ byla ‚metropolí velké říše‘ (J. Burian a J. Svoboda, *Prague Castle*, Praha 1989, str. 18). Papež a císař vládli Evropě: římská církev triumfovala, protože rozdrtila všechny ostatní názory, které odsoudila jako kacířské. Meč nebo ohnivá hranice čekala každého - muže, ženu, chlapce nebo dívku - kdo se odvážil jenom pochybovat nebo zpochybňovat kterékoli tradiční dogma římské církve.

A přesto v horách Jižních Čech, na venkovských statcích a v lesních úkrytech v okolí starobyklých měst Prachatic, Domažlice a Jindřichův Hradec existovala malá sdružení pravých biblických křesťanů. Jen málo českých historiků, Holinka, Kaminský a Patschovský, kteří se rozumně osvobodili od katolické zaujatosti, se zabývali jejich činností (R. Holinka, *‚Sektářství v Čechách před revolucí husitskou‘*, Sborník filosofické fakulty university Komenského v Bratislavě, sv.52 (1929), str. 125-312. H. Kaminský, *A History of the Hussite Revolution*, Berkeley, 1967. A Patschovský, *Der Passauer Anonymus*, Praha 1968).

Hnutí ve Staré Praze

V Evropě 13. století neexistovaly tištěné knihy a ručně psaná Bible, pokud si ji někdo vůbec mohl opatřit, byla nesmírně drahá. Proto je udivující, že následující úryvek z definice víry vyslovené těmi, kdo věřili Bibli, pochází právě z tohoto období, ještě před tím, než se Bible stala dostupnou knihou: (J.P.P. Lionnoys, *Histoire de Vaudois*, Paříž, citováno v knize: J. van Braght, *The Martyrs' Mirror*, Amsterdam 1660, str. 184-185.)

„Věříme, všemu, co je obsaženo v dvanácti člancích Apoštolského vyznání víry, přísně to dodržujeme a za omyl považujeme všechno, co se liší a nesouhlasí se zmíněnými dvanácti články.

Věříme, že existuje jeden Bůh, který je duchovní bytost a je Tvůrce všech věcí; kterého máme oslavovat v duchu a v pravdě; kterého milujeme jako původce všeho dobrého a bojíme se ho, protože dokonale zná naše srdce.

Věříme, že Ježíš Kristus je Synem a obrazem Otce, v něm sídlí veškerá plnost Božství, skrze něho můžeme poznat Otce; on je naším ochráncem a prostředníkem; a žádné jiné jméno dané člověku na zemi nemůže přinést spásu než Jeho jméno.

Věříme, že Ježíš je naše Cesta, Pravda, Pokoj, Právo, Pastýř, Ochránce, Oběť, a Hlava církve; že zemřel, aby spasil ty, kdo věří, a byl vzkřísen, pro naše ospravedlnění.

Tvrdíme, že není jiný prostředník mezi Otcem a lidmi než Ježíš Kristus. Pokud jde o Pannu Marii, věříme, že byla povolána, pokorná a milostí zahrnutá. Věříme, že ona i ostatní věřící jako my, čekají na vzkříšení těla v den Soudu.

Podobně jsme vždycky věřili, že všechny lidské výmysly, jako například dny svatých, vigilie, svěcená voda a podobné věci, zejména mše, se Bohu nevýslovně oškliví. Nikdy jsme nevěřili, že existují jiné svátosti, kromě křtu a Večeře Páně.

Ve vztahu ke světským autoritám musíme být poslušní, podřízeni, ochotní a musíme platit daně.

Věříme v „Boží dům“, společenství všech věřících od počátku světa až na věky. Hlavou této církve je Ježíš Kristus. Této církvi vládne Boží slovo a mimo ni není spásy.“

Valdenská sekta

Roztroušené skupiny biblických křesťanů tohoto vyznání byly nazývány Valdenskou sektou svými pronásledovateli. Oni sami si obvykle říkali pouze Bratři, a své starší nazývali „strýci“. Převládal názor, že jejich název pochází ze jména francouzského obchodníka z Lyonu Petra Waldo, který žil přibližně v letech 1140-1200. Ale o této skupině křesťanů se mluví jako o Valdenských už padesát let před narozením Petra Waldo, takže nyní existují teorie, že jejich název je odvozen od švýcarského kantonu Vaud, jednoho z jejich hlavních center, nebo od německého Walden (lesy), ve kterých se sekta musela ukrývat, aby přežila, nebo dokonce od italského Val-desi, neboli lidé pocházející z alpských údolí.

Sám Petr Waldo (jeho skutečné jméno není známo) zemřel v Čechách a je pohřben na kopci známém pod názvem Valdhaus. Před nástupem komunismu v Československu se u jeho hrobu každoročně scházely malé skupinky milovníků Bible, aby vzdaly poctu tomuto odvážnému zastánci Boží pravdy (A. Eyre, „Peter Waldo, 12th Century Pioneer of Bible Truth“, *The Christadelphian* 1980, str. 205-206).

Všimni si, milý Františku, že tito prostí hledači biblické pravdy věřili v jediného Boha. Dogma o Boží trojedinosti nemohli v Bibli nikde najít, tak to odmítli, nebo to prostě ignorovali, a soustředili svou víru kolem spasitelského díla Syna Božího a

naděje na vzkříšení k věčnému životu. Kontrast mezi touto silnou biblickou vírou a pověrami běžnými v jejich době je stejný jako rozdíl mezi světlem a tmou. Tito lidé věřili, že Ježíš přišel na svět v lidské podobě, aby porazil hřích a smrt. Bible říká, že v tomto bodě mají pravdu, zatímco ti, kdo věří v Božskou Trojici a Ježíše považují za Boha, který ve skutečnosti nikdy nemohl umřít, jsou antikristi (**2. Janův 7**).

Židé Boží svědci (Izajáš 43:10,12)

Valdenští však nebyli jediní, kdo ve středověkých Čechách věřili v jediného Boha, o kterém hovoří Bible. Víím, že znáš starý židovský hřbitov v Josefově v ulici U starého hřbitova. Tam se dochoval náhrobek rabína Abigdora Kara, který zemřel v roce 1389. Když Karel IV v roce 1343 založil slavnou pražskou universitu, která nese jeho jméno, někteří profesori (a studenti), necelý kilometr od této university, tajně hledali lepší porozumění spisům Starého Zákona u rabína Kara v ghettu. To byl jeden z důvodů, proč katoličtí mniši a fráteri tak nenáviděli Židy. Jejich nenávisť vyvrcholila „obrovským masakrem, ke kterému došlo za vlády Václava IV (1378-1400), kdy ghetto téměř celé vyhořelo“ („Židovské město“ v *Praze, srdci Evropy* - průvodce ke koupi ve Staronové synagoze).

Věděli, že židovská víra v jediného Boha odpovídá Bibli a obávali se, že inteligentní lidé odmítnou všechna jejich dogmata o Marii jako „matce Boží, o Boží smrti a Boží krvi na kříži“. Proto zesměšňovali židy jako „Bohavrahy“. Bohužel byli velmi úspěšní. Tisíce židů a mnoho cenných, několik set let starých rukopisů Starého zákona, se stalo obětí tohoto masakru. Josefovský masakr byl pouze jedním z mnoha podobných masakrů, které se odehrávaly po celé Evropě. Avšak Boží slovo nebylo zničeno. V Praze, a tu i onde v českých horách a lesích, praví věřící tiše hájili dál apoštolskou víru.

Františku, byl jsem pohnut, když jsem navštívil Betlémskou kapli ve staré Praze. I když vypadá zanedbaně a zchátrale, protože vláda se na ni dívá s pohrdáním a podle toho s ní zachází, má pro mne zvláštní cenu. Je to nejstarší dosud stojící budova na světě, kterou znám, která byla postavena pro to, aby se tam lidé mohli scházet a poslouchat Boží slovo hlásané namísto falešného učení zkaženého křesťanství.

V Praze září světlo

Pomysli, jakou tito lidé, většinou mladí a nadšení, měli odvahu: kazatel Milič, který založil „Jeruzalémský domov“ pro obrácené prostitutky, lékárník Angelo, střihač

Machuta, a především kupec Kříž, který v roce 1391 založil Betlém. Kříž daroval pozemek, který byl nazván Betlémem, což hebrejsky znamená „Dům chleba“, aby, jak se praví v zakládající listině, „mohli věřící být občerstvováni chlebem svatého učení“. Trvalo se na tom, že se zde smí kázat jenom Bible, a to česky, ne latinsky. Bylo to odvážné, protože to bylo naprosto nelegální. Papež by s takovou věcí nebyl nikdy souhlasil, a také s ní nesouhlasil.

Samozřejmě, nemohla se tam hned učit celá biblická pravda. Kazatelé museli nejprve přednést jednotlivé biblické doktríny jednu po druhé, tiše a pokradmu, aby špehové papežského tribunálu (Svaté inkvizice), kteří se vždycky vmísili do davu šťastných posluchačů, se všim hned neskoncovali. Jedna z nejceněnějších věcí, které mám, je, Františku, výtisk některých kázání z Kaple betlémské od Jana Želivského z roku 1419. Na první pohled vypadají nevinně a ortodoxně. Ale když se podíváme pod povrch, uvidíme, že Želivský umně bourá celou konstrukci římského katolicismu a dává Božím slovu prioritu, kterou sám Bůh požaduje (J Želivský, *Dochovaná kázání z roku 1419*, Praha 1953).

Jan Hus prý před svým vyhoštěním pronesl v Betlémské kapli tři tisíce kázání. „Petr není skála, Ježíš je skála“, říkával rád lidem, a dokonce i když se k němu přiblížil stín smrti, dokázal říci: „S pomocí Boží jsem kázal, a ještě kážu, a pokud Jeho milost dovolí, budu kázat, a třeba se mi podaří dovést nějakou ubohou, unavenou nebo váhající duši do Kristova domu ke královské večeři“ (V. Budgen, *On Fire for God*, Welwyn 1983, str.63)..

V Husově životě byla jedna událost, o které ses určitě ve škole neučil. V roce 1405, když mu bylo 32, byl jmenován do tříčlenné komise, která měla zkoumat zprávy o zázračných uzdraveních v katolické svatyni ve Wilsnacku, o které se říkalo, že jsou v ní kapky Kristovy krve. Hus beze strachu celou záležitost prohlásil za krutý žert a použil této příležitosti k odsouzení celého systému „náznaků i celých zázraků“ (**2.Tesalonickým 2:9**). Dnes to, Františku, nejsou jenom katolíci, kdo tímto způsobem klamou lidi pro finanční zisk a svádějí je tím na scestí (**Židům kap. 11 a 12**), ale je to také celá řada protestantských a letnicových evangelíků, jejichž hlavní vlastností je chamtivost.

Obrovská socha Jana Husa na Staroměstském náměstí v Praze je nepřehlédnutelná. Protože tento mladý universitní profesor, kterému ještě nebylo čtyřicet, byl v samém středu dění, a byl znám po celé Evropě, nebylo mu možno odhodit naráz všechno to smetí, které se po staletí shromažďovalo, očistit celou biblickou pravdu a obnovit ji v její apoštolské čistotě. V roce 1415, ještě než měl čas udělat polovinu z

toho, co zamýšlel, spojil se papež s císařem Zikmundem, mužem dvou tváří a dvou jazyků, aby ho upekli zaživa na koncili v Kostnici, ještě než dosáhl věku 43 let. Ne, Hus nemohl kázat plnou pravdu a uspět s ní. Avšak ve vzdálených koutech Čech, v těch oblastech, kde se ukrývali a scházeli Valdenští, to bylo jiné. Tam někteří mohli žít život víry a přesto zemřít v posteli, nikoliv na hranici.

Petr Chelčický

Pamatuješ se, jak jsem Ti vyprávěl o muzeu ve Vodňanech a o soše v blízkých Chelčicích, která zpodobuje muže, který drží Bibli tak, jako kdyby ji miloval víc než cokoli jiného na světě, a skutečně ji tolik miloval! Petr Chelčický se dožil 78 let a napsal víc než padesát knih o Bibli. Většina z nich však nevyšla tiskem dodnes! Tajemství Petrovy víry spočívalo v tom, že si četl Bibli pro sebe česky. Jeden z jeho životopisců říká, že „on a okruh jeho přátel“ studovali Nový zákon „a v průběhu tohoto studia byli vedeni buď k pochybnostem nebo k odmítnutí všech nejsvětějších doktrín katolické církve“ (M.L.Wagner, *Petr Chelčický*, Scottsdale 1983 str. 45). V roce 1420 shromáždil Chelčický kolem sebe několik různých skupin biblických věřících, známých prostě jako Bratři, nebo také Chelčičtí bratři, což byla jedna část společenství, které existovalo v různých částech Čech pod názvem Čestí bratři. To bylo víc než sto let před tím, než Zwingli v Zurichu zorganizoval společenství Švýcarští bratři. Život a víra tohoto bratrstva byly založené na „učednictví vnitřního přesvědčení“ (E. Smetánka, ed., *Petr Chelčický: Postila*, Praha 1900, sv. 1. str. 377) křtu věřících [A Lenz, Učení Petra Chelčického o křtu, zvláště o křtu nemluvnat a učení katolické, *Časopis českého muzea*, ročník 59 (1885), str. 75-90) a Večeři Páně užívající chleba i vína a založené na lásce“ (E. Petruš, ed., *Petr Chelčický: Drobný spisy*, Praha 1966, str. 173). Jak Chelčický často říkával, „věrní pravé církve jsou vzdáleni světu“ (M.L. Wagner, str. 130).

Chelčický věřil biblickému učení o vykoupení, které říká, že „svobodu křesťana nelze vybojovat na bojišti, protože byla už vybojována poslušným životem člověka odsouzeného k smrti na kříži“ (A. Molnár, *Valdenští. Evropský rozměr jejich vzdoru*, Praha 1973, str. 302). Chelčický byl přesvědčen, že „pravá církev bude vždycky tvořit menšinu obklopenou nepřátelskou většinou“ (M.L.Wagner, str. 46). Trval na myšlence, že pravý křesťan nemá jinou možnost než vyhýbat se politice“ (M.L.Wagner, str.71). Věřil v příslib druhého příchodu Ježíše Krista a hlásal „trpělivé očekávání“, nikoliv politickou akci. „Neexistuje žádné větší porušení Kristova přikázání“, říkal, „než když se křesťané v Jeho jménu navzájem zabíjejí“

(M.L.Wagner, str.87). Odmítal doktrínu očištěnce (toto popisuje F.M.Bartoš: „K datování Chelčického Sít' víry a traktátu ‚O šelmě a obrazu jejím‘“, *Český časopis historický*, ročník 90 (1914), str.77-80). Papežský úřad označoval za antikrista, za „velkou nevěstku na římském trůně“ (Citováno v knize H. Kaminského, *Treatises of Christianity and Social Order, Studies in Medieval and Renaissance History*, sv.1 (1964), str.145). I když v Evropě ještě neznali knihtisk, mnoho lidí četlo ručně psaný nový český překlad Bible s nadšením a někteří došli k závěru, že proroctví týkající se posledních dnů před příchodem Krista se rychle naplňují. Následkem toho, podle Vondrušky, začali opouštět svá feudální sídla a „scházeli se na horách, aby očekávali návrat Božího království na zemi“. Jak se učí ve školách, „nenávidění katoličtí radní byli v Praze svrženi z oken radnice“ (V. Vondruška, *Monuments of the Czech Past*, Praha 1991). Na rozdíl od militantních tábořských Husitů, kteří věřili, že způsobí rychlejší návrat Kristovy tisícileté říše na zemi tím, že porazí katolíky na bitevním poli, Petr Chelčický věřil, že Boží čas je přesně určen, a kázal a nabádal k životu v pokojné službě a trpělivém očekávání Krista. V publikaci, která vyšla 1991, Vondruška tvrdí, že Chelčického Sít' víry právě „patří k základním dílům doby (v počátku 15. století)“ (V.Vondruška, str.16). Tomáš Masaryk, slavný československý státník, uznával, že Petr Chelčický byl velký muž, a doporučoval jeho ideály jako model pro současnost.

SVRCHOVANÁ AUTORITA PÍSMÁ

Dlouhé ruce papeže a císaře dosáhly dokonce až do Chelčic a opravdoví věřící umírali mečem nebo na hranici. Dobře víš, že kdo v době Chelčického přijímal pod obojí, tedy i víno (výjimkou byli řádně vysvěcení katoličtí kněží), vystavoval se nebezpečí upálení na hranici. Venkovský půvab dnešního farního kostela v Chelčicích s jeho cibulovitou měděnou kopulí a stromy, které ho malebně obklopují, skrývá ošklivý fakt, že zde říšské oddíly zajaly Chelčického blízkého přítele Vojtěcha, když během večere Páně podával víno svým bratřím. Vojáci ho odvěkli do Českých Budějovic, kde byl upálen zaživa na známém náměstí se Samsonovou kašnou.

Chebšský rozsudek

Jak dobře víš, kdysi krásné město Cheb je dnes, po čtyřiceti letech špatné komunistické vlády, strašně špinavé a jeho ovzduší je znečištěné. Byly doby, kdy

bylo hlavní chebské náměstí s jeho vysokými domy židovských kupců s lomenicovými štíty, považováno za jednu z největších evropských vzácností. V roce 1432 bylo náměstí a jeho občanské budovy plné života, neboť se tam sešli čeští křesťané se zástupci papeže a císaře, aby rozhodli o osudu české církve. Po dlouhých jednáních se dospělo k něčemu, co se oficiálně nazývá Index compactatus, všeobecně je známo jako Chebský rozsudek a obsahuje princip, že Bible by měla být jediným vodítkem pro vytváření doktrín i pro jejich praktické uplatňování. Tento princip byl všude prohlašován za vítězství prosté biblické víry. Ti, kdo věřili Bibli, se už nemuseli bát Inkvizice. Ať Bible rozhoduje.

Ale představ si! Sotva čeští delegáti nasedli na koně a odjeli z města, katolíci už popřeli platnost každého slova této dohody.

Možná jsi slyšel o muži jménem Petr Anglický. Narodil se v Anglii pod jménem Peter Payne, nějaký čas strávil s Valdenskými v českých horách. V roce 1414, krátce potom, co Jan Hus odjel z Prahy do Kostnice, aby tam byl souzen a upálen, přijel do Prahy.

Rok po Chebském rozsudku cestoval až do švýcarské Basileje, kde se spolu s dalšími českými posly snažil znovu přimět císaře, aby přijal Bibli jako jedinou svrchovanou autoritu, platnou pro české věřící. Ale tentokrát byli Češi nemilosrdně odmítnuti. Bohatství, vliv a moc římské církve byly příliš velké. Čeští bibličtí křesťané zjistili, že jsou v Evropě zcela osamoceni. O několik měsíců později, zrazení, zmalomyslně a rozdvojení, vzali husité zbraně, aby svedli bitvu u Lipan. V jednom dni jich padlo dvanáct tisíc. V této bitvě zanikla hlavní síla husitů navždy. Turisté, kteří navštíví Kutnou Horu, tento klenot mezi královskými městy, jdou obvykle do muzea v Hrádku, aby se podívali na stříbrný poklad. Já se raději jdu projít na kopec Kank a představuji si tam ten hrozný listopadový den, kdy víc než šestnáct set lidí, kteří odmítli římskokatolickou církev, muselo vypočodovat z města a bylo svrženo do šachet stříbrných dolů, „někteří zaživa, někteří poté, co jim byla useknuta hlava...kati často podléhali únavě a vyčerpám z toho zabíjení“ (F. Heřmanský, *Husitská kronika*, Praha 1954, str. 39).

Bůh neustále dosvědčuje sám sebe

Ale, Františku, já pevně věřím apoštolu Pavlovi, který řekl lidem z Lystry, že Bůh nepřestává dosvědčovat sám sebe (**Skutky 14:17**). Následující rok po pohromách v Basileji a u Lipan se věrní věřící stále ještě pevně drželi v některých koutech země. Časy však byly těžké. Martin Pražský a jeho pomocník Petr Zwicker pořádali hony

na Valdenské, kdykoliv na ně narazili. Ještě však existovaly statečné duše, jako například Řehoř, synovec pražského arcibiskupa Rokycany, který kolem sebe shromáždil malé společenství biblických věřících. V roce 1457, kdy zemi spravoval Jiří z Poděbrad, musela tato skupina odejít a ukrýt se ve vzdálených horách mezi Žamberkem a polskou hranicí. Zde se skupina oficiálně stala skupinou Českých bratří. Když dnes navštívím vesnici Kunvald, vždycky mne zahřeje u srdce, když si vzpomenu na tyto muže a ženy víry.

I přes tvrdé pronásledování Čeští bratři ani nevymřeli, ani nezanikli. Po víc než sto let svědčili o biblické víře ve své zemi a významně přispěli k rozvoji české kultury. Jak jistě víš, jejich tiskárna v Kralicích nad Oslavou na Moravě, kterou teď chrání stát jako nejzajímavější národní kulturní památku, byla slavná kvalitou řemeslné práce. Její tiskařské stroje vytiskly českou Bibli. Citujme oficiální brožuru: (B. Václavek, *Visitu Kralice n Os.*, Třebíč 1969) .

„V tomto malém moravském sídle existovala v letech 1579 až 1594 tajná tiskárna Českých bratří. Tam vytiskli svou Bibli přeloženou z originálních biblických jazyků. Bohatstvím svého jazyka, čistotou stylu a správným pravopisem tato Bible významně ovlivnila český kulturní vývoj. V době katolické protireformace byla tiskárna zničena. Vykopávky, které započaly v roce 1956, odhalily zbytky tiskařského stroje spolu se čtyřmi tisíci kovovými typy písmen i ornamentů. Pro své stáří a stupeň zachovalosti se tento nález stal světovým unikátem“.

Jak ukazuje obrázek, tito bratři si také vyráběli vlastní kvalitní papír. Bohužel

Čeští bratři nezůstali jednotni. Většina, vedená Lukášem a Krasnickým, kteří byli vědci s universitním vzděláním, vytvořila Moravskou církev, která má dnes misie v mnoha částech světa. Ačkoliv jsou to lidé beroucí víru a ideály bratrství vážně, nedrží se příliš svých původních doktrín. „Menší, ale neméně rozhodná část Českých bratří odolala snaze většiny učinit doktrínu Českých bratří přístupnější světu. Tato část nebojácně bránila původní křesťanství z počátků své existence“ (A. Molnár, „Die

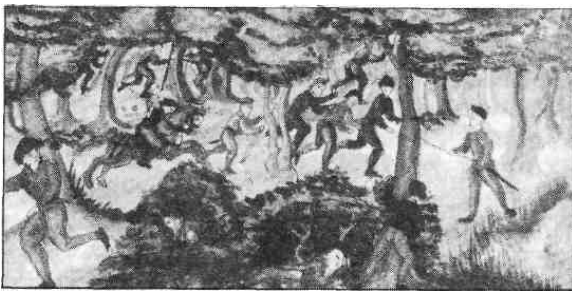
kleine und die grosse Partie der Brüderunität“, *Communio viatorum*, ročník 22 (1979), str. 239-248).

BRATŘI NA MORAVĚ

Překlad a vytištění Bible v češtině, němčině a dalších živých evropských jazycích společně s úmyslem části prostých lidí naučit se ji číst, vedlo v celé Evropě k dramatickému vzrůstu počtu nejrůznějších národních skupin Bratří v Kristu, společně nazývaných Anabaptisté nebo Novokřtěnci. Tito bratři věřili, že spásu přinese víra v biblickou pravdu zpečetěná křtem v dospělosti.

Ačkoliv nejvýznamnější reformátoři jako Luther, Kalvín a Zwingli hovořili o Chebském rozsudku - Písmo jediným vodítkem pro rozhodování - a zpočátku se stavěli na více či méně stejné pozice jako Bratři, z politických důvodů se všichni nakonec spojili s katolíky a pomáhali jim Bratry ničit. Byli příliš součástí evropské hry o moc, a příliš se obávali o své vlastní pozice, při římské protireformaci, aby se starali o přísné dodržování biblického učení. Docela rádi využívali armád různých panovníků k tomu, aby si udrželi moc. Sám Zwingli skončil svůj život na bitevním poli. Na územích, která tito „reformátoři“ ovládali, už nebylo prostým věřícím dovoleno svobodně sloužit Bohu biblickým způsobem, stejně jako jim to nedovolovali katolíci.

V 16. století se Bratři těšili krátkému období relativní svobody, zejména na Moravě, kde nějakou dobu kvetlo naše pojetí biblického křesťanství. Ale byla to skutečně jen relativní svoboda, protože i tehdy si často křesťané museli zachraňovat život útekem.

Podívej se na obrázek Bratří skrývajících se v lesích a pronásledovaných říšskou policií. V Mikulově, Znojmě, Hustopečích, Slavkově a mnoha dalších městech v okruhu dvou set

kilometrů od hlavního města Moravy Brna, působilo mnoho sborů Bratří v Kristu. Někteří museli před pronásledováním utéci do Švýcarska, do

Württembergu a do rakouského Tyrolska. (Samozřejmě oficiálním jazykem vlády a na školách, byla všude latina, která sloužila jako společná řeč pro všechny). Tato sídla Bratří, šťastných ve svém společenství s Bohem, byla výsami pokročilého průmyslu. Dnes sběratelé pro své sbírky vyhledávají příklady jejich řemeslného mistrovství a nádherné hrnčířské zboží a jejich výrobků jsou plná muzea po celém Československu.

Před Druhou světovou válkou vlastnila knihovna mikulovského zámku to, co jeden badatel nazval „vzácným pokladem“ knih, traktátů, dopisů a dalších dokumentů, které sepsali Bratří v 16. století (A. Eyre, „A Rich Treasure“, *The Christadelphian* 1979, str. 13-16).

Tento poklad spálila Rudá armáda (nebo nacisté, podle toho, kdo o tom vypráví). Mnoho z těchto publikací pocházelo z tiskárny mikulovského tiskaře Froschauera, jehož skutečné jméno bylo Simprecht Sorg. Froschauer mezi jiným publikoval i několik děl Baltazara Hübmaiera, který žil v Mikulově v letech 1526-1528.

Baltazar Hübmaier a Sorgova tiskárna v Mikulově

Jako Christadelphian a obdivovatel Baltazara Hübmaiera, jako jedné z největších osobností celé dvoutisícileté historie uskutečňování biblické pravdy na zemi, musím říci, že je pro mne velkým zážitkem návštěva mikulovského muzea a pohled na Hübmaierovu masku, vyrobenou údajně za jeho pobytu v Mikulově, která svědčí o tom, jak dokonce i ateistická komunistická vláda uznávala tohoto odvážného muže víry, Jsem zvědav, milý Františku, zda si i nový režim bude tohoto člověka tolik vážit.

Velmi rád bych Ti doporučil dva spisy Baltazara Hübmaiera, které Sorg víceméně tajně v Mikulově vytiskl. Mnoho let jsem prohledával archívy v Praze a ve Vídni, prohrabal jsem se mnoha knihami v Krakově a Augsburgu, v Bernu a v mnoha dalších městech, ale jen málo věcí potěšilo mé srdce tolik jako vidět a držet v ruce tyto dvě vzácné a drahé publikace. V mém dopise bohužel není místo na víc než na krátké ukázky z obou.

První z nich je vyznání víry (B. Hübmaier, *Twelve Articles of Belief*, Mikulov 1527 (můj výtisk jsem získal ve Státní knihovně ve Schaffhausenu)).

Všimni si, Františku, že se vrací k původní víře Apoštolského vyznání víry v podobě dosud nedotčené všemi těmi pozdějšími opravami, které zničily jeho krásu:

„Věřím v Boha, Otce všemohoucího, tvůrce nebe a země. V Tebe,

milosrdný Otče, skládám všechnu svou důvěru a naději. Věřím také v Ježíše Krista, Jeho jediného zrozeného Syna a našeho Pána, věřím, že má sílu vykoupení pro mne, že mne s Tebou smířil, mne, ubohého hříšníka, a že svou poslušností pro mne získal Tvé dědictví. On obnovil pro mě, pomocí svatého slova která poslal, moc, stát se Tvým dítětem ve víře. Doufám v něj a zcela mu důvěřuji. Ať mne vykoupí od všech mých hříchů.

Věřím a vyznávám, že Ježíš Kristus byl počat z Ducha Svatého - bez lidského semene, narodil se z Marie a byl skutečným člověkem, abychom se mi, ubozí lidé, mohli skrze něho stát Božími dětmi.

Věřím a vyznávám, že přijde z nebe, aby soudil živé i mrtvé v den posledního soudu, který pro všechny Boží lidi bude dnem obzvláště radostným. Pak uvidíme našeho Spasitele tváří v tvář v celé jeho velikosti a slávě. Pak každý dostane odplatu za svou práci. Pak zdědíme království, které pro nás bylo připravováno od počátku světa. Věřím a vyznávám vzkříšení těla. Pak dostanu změněné, nesmrtelné tělo a věčný život, v den příchodu našeho Pána Ježíše Krista...“

Druhá ukázka je modlitba, nazvaná „Krátký Otčenáš“. Myslím, že je z ní dost jasně cítit důvěra a naděje. Opravdu, jako Ábel, ačkoliv je Baltazar „mrtev, přesto promlouvá“: (B. Hübmaier, *A Brief Our Father*, Mikulov 1526 {můj výtisk je z Rakouské národní knihovny}).

„O Milostivý Otče, nejsem hoden nazývat se Tvým dítětem, ani nazývat Tě svým Otcem. Odpusť mi, dobrotivý Otče, a učiň mne svým dítětem ve víře.

Ty, jenž jsi na nebesích, ó milostivý Otče, vidíš nás v tomto údolí utrpení. Dětem není lépe než když se o ně stará jejich milovaný otec, který je krmí, šatí, chrání a dává jim obydlí podle jejich potřeb.

Jméno Tvé budiž posvěceno. Ó milostivý Otče, vyznáváme, že jsme často zneuctili Tvé jméno slovy i skutky. A učinili jsme Kristovu oběť, která se měla stát balzámem věčného života, jedem, protože se o ní neustále sváříme.

Přijď království Tvé. Ó milostivý Otče, vyznáváme, že jsme zajatci království hříchu, žádostivosti a věčné smrti, ale Otče, křičíme a voláme k Tobě, abys brzy nastolil své království milosti, radosti, pokoje a věčného požehnání...“

Tiskař Sorg musel pro svou práci z Mikulova utéci a potulovat se jako štvanec Moravou, Čechami a Slezskem.

Temná mračna nad zemí

Nepotřebuješ zajisté, abych Ti připomínal dvouhodinovou tragedii na Bílé Hoře 8. listopadu 1620, který je černým dnem českých dějin. Tehdy Friedrich utekl z Prahy a vojska katolického císaře Ferdinanda II vstoupila vítězně do města. Ferdinand měl v úmyslu porazit Čechy naráz a navždycky, a ovládnout celou Evropu.

Byla schválena nová konstituce. Čeština byla jako oficiální jazyk nahrazena němčinou. Římskokatolické náboženství bylo prohlášeno jediným platným vyznáním. Jak to jednoduše vyjádřil Vondruška: „Mnoho lidí dalo přednost vyhnanství před zřeknutím se své víry. Bratři opustili Moravu“ (V. Vondruška, str. 26).

Vraťte se k apoštolské víře !

Hrozným, avšak pravdivým faktem je, Františku, že během následujících dvou set let nebylo v Evropě téměř místa, kde by věřící vyznávající původní křesťanské evangelium mohli najít úkryt. Všude bylo vzdělání, vyznání i celý lidský život pod kontrolou buď přímo papeže nebo některé státní církve vytvořené na základě katolické teorie a praxe. Víra nebyla ztracena, ale musela zůstat pouze v myslích a srdcích jednotlivců a v jejich soukromých spisech, protože jakákoliv organizovaná shromáždění byla nemožná.

Jak víš, tyranie Vídně a Říma pokračovala až do moderní doby, aby byla vystřídána tyranii novými, nacismem a marxismem. Byl rok 1990 novým počátkem? Doufejme a modleme se, aby Boží světlo zazářilo v srdcích mnoha přemýšlivých lidí ve Tvé zemi a v ostatních zemích střední a východní Evropy. Není jiná naděje, Františku. Tak mnoho lidí si myslelo, že Karel Marx přinese Evropě naději, spravedlnost, spásu a nový věk svobody a pokroku. Avšak už dlouho předtím Boží proroci předpověděli jeho jistý pád (**Izajáš 2:22, Žalm 10:4-15, Žalm 14:1-5 2.Petrův 3:3-7**).

V období římskokatolické nadvlády v českých zemích bylo jinde ve světě, zejména v zemích, kde se mluvilo anglicky několik míst, kde čestní lidé převzali pochodeň od Walda, Chelčického a Hübmaiera, aby ji znovu zapálili pro svou generaci. John Thomas - z Christadelphians (Bratři v Kristu) ve Spojených státech před jedním a půl stoletím působivě prohlásil: (J. Thomas, „Parallel between the Waldenses and ourselves, in relation of the Religion of Jesus“, *Apostolic Advocate*, ročník 1 (1834), str. 223-228)

„(Valdenští) pokračovali 1260 let v usvědčování zkaženosti předstírané ortodoxie jejich doby. Předtím, než se zrodil moderní protestantismus, nesli na svých bedrech náklad doby, svědčili proti antikristovi a pečtili své svědectví svou krví. Jsou to naši Bratři. Jejich víra a činy byly shodné. Byli to křesťané apoštolského řádu; hájili svědectví apoštolů a proroků, vystupovali proti násilí lstivých a krutých kněží. Byli vražděni mečem, ale jejich svědectví je živé a nesené námi a Bratry v cizině. Naši protivníci se nám vysmívají a označují nás za moderní sektu, o které ještě nikdo neslyšel, a pyšní se svou dlouhou tradicí. Ale ten posměch padá na jejich hlavy, leda by dokázali, že antikrist je starší než Kristus. Jsme pokračovateli Valdenských, Boží rodiny.

Protože popírali osobní a Božskou přítomnost Krista v hostii podávané při mši, říkalo se jim Arijci, ačkoliv s tou sektou nebyli nijak spojeny. Tak jsme i my označováni za Arijce a Unitáře, protože odmítáme vejít ve spolek s Atanasiovými žáky. Valdenští tvrdí:

- že oni jediní jsou církví Krista a Jeho učedníků, totéž tvrdíme my. Že římská církev je babylonská nevěstka a totéž tvrdíme my.
- že křest není pro malé děti žádnou výhodou, protože nemohou opravdově věřit, a totéž tvrdíme my.
- oni, Valdenští, přijímali večeři Páně první den v týdnu, jako my.
- jakékoliv kázání, které by nebylo doloženo přímo Biblií, považovali za pouhou povídačku, stejně jako my. Znali velkou část Starého i Nového zákona z paměti, stejně jako mnozí z nás. Říkají, že každý, kdo je křesťan a umí to, může kázat, což tvrdíme i my.
- Tvrdí, že se řídí učením evangelia a apoštolů, a totéž platí i pro nás.

Také tvrdí:

- že Kristova církev je ta, co poslouchá čisté Kristovo učení a dodržuje jeho ustanovení, ať je to kdekoliv, a tak definujeme církev i my. Máme dlouhou tradici a rodina, ke které patříme, byla Bohem zástupů označena za svědka staré apoštolské pravdy tváří v tvář hněvu, zlosti a nepřátelství od nejstarších dob.

Hledejte apoštolskou víru!

Už víš, Františku, že jsem byl omylem „pokřtěn“, nebo postříkán křestní vodou jako dítě v kostele, kde se o Božím slově člověk dozvěděl málo nebo vůbec nic. Když jsem přišel do let, přečetl jsem si Biblii. Totéž učinili i moji rodiče. Došli jsme k přesvědčení, že apoštolská víra je toutéž vírou, kterou hledali a následovali Valdenští, kterou Bratři v Kristu chránili jako oko v

hlavě, dokud nebyli zničeni a rozehnáni, kterou oživil John Thomas a jiní, a kterou představuje dnes malé, ale po celém světě rozšířené Bratrstvo biblických věřících, jehož příslušníci jsou mnoha ras a hovoří mnoha různými jazyky.

Můj milý Františku, Duch Boží Tě povede k celé pravdě skrze Bibli, kterou, jak vím, pečlivě opatruješ, protože byla tištěna stejně tiskařskou barvou jako nevinnou lidskou krví. Povede Tě, pokud se pokorně skloníš před mocnou Boží rukou (**1.Petrův 5:6**). Dějiny Tvé země, se všemi jejími vrcholy a pády, její slávou i dlouhými obdobími temna, to potvrzují, pokud se podíváš pod povrch věcí a uslyšíš krev pronásledovaných svědků křičet na Tebe z hrobů (**Genesis 4:10, Zjevení 6:9-10**). Nenech se zmást moudrými tohoto světa, kteří se obvykle snaží udržet si svou moc a své výhody, a nedělají nic jiného. Budou se snažit udržet Tvou mysl a Tvé tělo v zajetí kněžích a církevní tradice, v zajetí lidských vyznání, ať už pocházejících od Augustýna nebo od Lenina. Především se modli, jako se modlil Hübmaier, s touž vážností a silou. A Bůh veškeré milosti Ti ukáže Jeho cestu, povede Tě k pravdě, dovede Tě k těm, kdo tuto pravdu sdílejí ve sladkém společenství, a pak Ti udělí místo v Jeho věčném království. Pamatuj na Ježíšův slib: „**Hleďte a najdete!**“ (**Matouš 7:7**). Tvůj upřímný přítel, který Ti přeje všechno dobré

Alan Eyre

P.S.

HÜBMAIEROVA VÝZVA

„**Kdokoliv** chce“ (úvodní slova použita záměrně Hubmaierem z úvodních slov Atanasiova Vyznání víry z r. 333, která je v rozporu s učením Bible), „ať ukáže, že se má tak činit, aby malé děti byly křtěny, a ať to učiní pouze jasnými a prostými citáty z Písma Svatého, které hovoří čistě o křtu.“

Po srovnání obou forem křtu uzavírá : „Nyní nechť je otevřena Bible jako pravý, řádný a pravdivý soudce mezi oběma; ať je čtena s pokorou a modlitbou. Pak bude tento spor rozhodnut podle slova Božího a definitivně ukončen. Pak budu spokojen, protože budu vždycky oslavovat Boha a dovolovat, aby Jeho slovo bylo jediným soudcem - Jemu se podřizují. Jemu jsem dal sebe i své učení. Pravda je nesmrtelná.“

Z knihy „*The Protestors*“, Alan Eyre, strana 37.

Balthasar Hübmaier